

### 'BRENG VEROOZAKERS VERKEERSONGELUK IN CONTACT MET SLACHTOFFERS'

Veroorzakers en slachtoffers van verkeersongevallen moeten voortaan veel vaker met elkaar in contact worden gebracht. Bij geweldsmisdrijven is onderlinge bemiddeling om leed te verwerken al succesvol gebleken, na ongelukken gebeurt dat nog bijna niet. Dat stelt Perspectief Herstelbemiddeling, de organisatie die slachtoffers en daders bij elkaar brengt. Om die reden is Perspectief Herstelbemiddeling in juni begonnen met het actief benaderen van organisaties die met slachtoffers en veroorzakers van ongelukken te maken hebben om te wijzen op de mogelijkheden voor contact op basis van vrijwilligheid om bij te dragen aan verwerking na een ongeluk. Het gebeurt nu nog te vaak dat slachtoffers en veroorzakers niet op die mogelijkheid worden gewezen.

Alle direct betrokkenen, dus ook nabestaanden, veroorzakers en getuigen, kunnen zich aanmelden bij Perspectief Herstelbemiddeling. Elk jaar raken ruim 21.000 mensen ernstig gewond in het verkeer, afgelopen jaar vielen 613 dodelijke slachtoffers. Maar van jaarlijks gemiddeld 1600 aanmeldingen bij Perspectief gaat het bij slechts zo'n 130 gevallen om een verkeersongeval of een verkeersmisdrijf. Perspectief ziet bij het kleine aantal aangemelde verkeerszaken dat slachtoffers vaker het initiatief nemen; in zestig procent van de gevallen.

Bron: *Algemeen Dagblad*

# 'DOOR HEM TE ZIEN, KON IK AFSLUITEN WAT ER IS GEBEURD'

Sharon was op 4 februari 2013 met haar scooter op weg naar school, toen ze werd aangereden. Ze lag drie weken in coma. Anderhalf jaar later voelde ze: ik wil de veroorzaker van het ongeluk ontmoeten. Niet omdat ze boos op hem was, maar om de periode af te sluiten. "Het was zo emotioneel om hem te zien."

Als Dana de sirene van een ambulance hoort, krijgt ze het af en toe nog te kwaad. Dan komen de nare beelden weer boven. Hoe ze haar dochter Sharon op 4 februari 2013 na een scooterongeluk aan de beademing in een ziekenhuisbed aantrof. Hoe bang ze was dat ze nooit meer bij zou komen. Voorheen had Dana vaak nachtenlang ongerust wakker gelegen als Sharon met vriendinnen op stap was: er zal toch niets met haar gebeuren? Wat ze vreesde, gebeurde uiteindelijk niet tijdens een nachtelijk stapavondje, maar om kwart voor acht op een regenachtige ochtend. Sharon, toen zestien, was met haar scooter op weg naar school toen ze werd aangereden door een busje.

Sharon: "Zelf herinner ik me daar bijna niets van. Ik weet alleen nog dat ik voorrang had

en er een busje leek te gaan stoppen, maar plotseling toch doorreed. In volle vaart botste het tegen mij aan."

### Politie-telefoontje

Moeder Dana herinnert zich die februari-ochtend maar al te goed. "Het regende en ik moest naar de zaak, maar ik reed om vanwege het slechte weer en de files. Eenmaal op mijn werk kregen mijn man en ik een telefoontje van de buurman. De politie was bij ons aan de deur geweest en wilde ons spreken. Ik dacht eerst dat het een grapje was,

SHARON AANREED



maar al gauw bleek dat niet het geval. Via de buurman kreeg mijn man de politie aan de telefoon. Die vertelde hem dat Sharon een ongeluk had gehad en in het AMC lag. Mijn hart zat in mijn keel. Op zo'n moment gaan je gedachten alle kanten op. In paniek was ik. Een brandweerman die toevallig aan het werk was op de zaak, drukte ons op het hart rustig te blijven. We moesten immers nog naar het AMC rijden. Maar ik stond onder hoogspanning. Ik had geen idee hoe ik Sharon zou aantreffen. Leefde ze nog? Hoe erg waren haar verwondingen? Terwijl we naar het AMC reden, heb ik allerlei mensen gebeld: onze ouders, een paar vrienden. Het gaf me een soort rust om bezig te zijn."

"Toen we Sharon op de intensive care zagen liggen, was het alsof ze sliep. Ze lag in coma, aan de beademing en had een gebroken kaak, maar dat zag je niet. We konden alleen maar hopen dat ze snel bij zou komen. De arts vertelde ons dat jonge kinderen vaak goed herstellen, maar hij zei er ook bij dat ze wel een heel harde klap had gekregen."

Angstige weken

Dana: "De weken die volgden, waren ontzettend moeilijk en onzeker. Sharon werd maar

DANA: 'OP DE INTENSIVE CARE FLUISTERDEN WE DAT ZE SNEL WAKKER MOEST WORDEN, OMDAT ZE KAARTJES HAD VOOR LOWLANDS.'



niet wakker. Het enige wat we konden doen, was bij haar zijn en veel tegen haar praten. Ik vertelde hoe het met ons ging, dat ons gevoelige mops-hondje steeds maar voor haar kamerdeur zat te wachten tot ze terugkwam, dat het buiten sneeuwde en koud was. Meer dan eens fluisterden we tegen haar dat ze gauw wakker moest worden, omdat ze kaartjes had voor *Lowlands*. Daar zou ze naartoe gaan met een vriendin. Ze verheugde zich er enorm op. Op haar Facebookpagina heb ik geschreven dat ik haar zo miste en haar graag zou willen horen."

Spijtbetuiging

In die periode ontving Dana een brief van de veroorzaker van het ongeluk. "Hij schreef dat hij het vreselijk vond wat er was gebeurd en dat hij zich schuldig voelde. Hij wilde ook graag langskomen in het ziekenhuis. Ik kon het toen

DANA: 'DE CHAUFFEUR WILDE LANGSKOMEN IN HET ZIEKENHUIS, MAAR IK WAS TE BOOS'

niet aan om erop te reageren. Ik was te boos op de situatie. Boos omdat Sharon in het ziekenhuis lag door wat hij had aangericht. Na het lezen >

van die brief dacht ik: ja leuk allemaal, maar onze dochter ligt wel in coma. Natuurlijk wist ik dat hij het niet expres had gedaan en geloofde ik dat hij echt spijt had, maar mijn hoofd stond helemaal niet naar contact. Ik legde de brief opzij, omdat ik Sharon belangrijker vond.”

## ‘IK RAAD IEDEREEN DIE MET EEN ONGELUK TE MAKEN KRIJGT AAN DIT TE DOEN’

Op 26 februari kwam Sharon langzaam weer bij kennis.

### Huilen als een baby

“Het eerste woordje wat ik zei, was ‘peer’. Vreemd, want ik at niet eens vaak peren. Van die eerste tijd weet ik niet veel meer, maar ik herinner me wel dat ik vanuit het ziekenhuis naar revalidatiecentrum De Trappenberg in Huizen ging. Mijn vader sliep ’s nachts bij me, omdat ik zo onrustig was. Hoewel ze me hadden verteld wat er was gebeurd, snapte ik er niets van. Het beangstigde me dat ik ineens in een rolstoel zat, niet meer gewoon naar school kon en in een totaal andere omgeving verbleef. Ik dacht steeds dat ik in een nachtmerrie was beland en heb meerdere keren geprobeerd te ontsnappen. Pas toen artsen mij foto’s van het ongeval lieten zien, drong tot me door dat ik een scooterongeluk had gehad. Dat besef maakte me ontzettend verdrietig. Mijn vader en ik hebben ’s nachts jankend als baby’s in bed gelegen. Mijn leven was in één klap zo veranderd. Ik zat op school, deed veel leuke dingen met vriendinnen, ging vaak stappen en had volop plannen. Voorlopig kon ik niets. Ik moest alles opnieuw leren: praten, eten, lopen, zwemmen, traplopen. Gelukkig ging dat vrij snel, omdat alles nog in mijn hoofd zat. Bovendien wilde ik ontzettend graag weg uit dat revalidatiecentrum en leuke dingen doen, dus ik deed enorm mijn best.” Dana is daar trots op. “Sharons vechtlust is zo groot. Ze heeft zich geweldig ingezet om

SHARON: ‘Pas toen ik de foto’s zag, snapte ik dat ik een ongeluk had gehad.’



weer de dingen te kunnen doen die ze altijd deed.”

### Verrassing

Sharon: “Lowlands kwam eraan; daar wilde ik naartoe! Het is uiteindelijk ook gelukt om daar een half jaar na het ongeval naartoe te gaan. Niet een heel weekend met kamperen, maar twee dagen. ’s Avonds gingen mijn vriendinnen en ik weer naar huis. Als verrassing kwam er thuis



een limousine voorrijden die ons naar er naartoe bracht. Dat had de verzekering van de man die het ongeval had veroorzaakt geregeld. Mijn vader en moeder reden achter ons aan om alles te filmen. Supervet!” Na een half jaar revalideren kon Sharon in september weer naar school. Ze hield aan het ongeval een beschadiging aan haar rechterhersenhelm over. “Daardoor ben ik sneller moe en heb ik last van geheugen- en concentratieproblemen. Ook heb ik zo nu en dan nog veel pijn aan mijn pols. De artsen kwamen er pas later achter dat die ook gebroken is geweest, daardoor is hij scheef gegroeid. Toch kan ik gelukkig het meeste wél weer.”



SHARON: 'HET GESPREK MOET VOOR HEM OOK VREEMD ZIJN GEWEEST. HIJ HAD MIJ OP STRAAT ZIEN LIGGEN ALS 'DOOD' VOGELTJE. NU ZAG HIJ INEENS WIE IK EIGENLIJK WAS.'



Anderhalf jaar na de aanrijding dacht Sharon steeds vaker aan de veroorzaker van het ongeluk. "Ik wist dat hij psychische hulp had gekregen. Voor hem is het ook niet niks geweest. Ik wilde hem geruststellen door te laten zien dat het beter met mij gaat. Door hem te zeggen dat ik hem niets verwijt en mijn leven weer had opgepakt, hoopte ik dat hij zich minder schuldig zou voelen. Om die reden wilde ik hem graag ontmoeten." Ook Dana dacht daar inmiddels zo over. "Later, toen het wat beter ging met Sharon, stuurde hij nog een tweede brief. Ik merkte dat ik daar een stuk milder op reageerde. Ik kon er toen waarschijnlijk beter mee omgaan. De brieven heb ik aan Sharon voorgelezen toen zij nog in De Trappenberg verbleef."

### Toch een gesprek

"In de tweede brief vroeg hij of zij hem wilde ontmoeten als ze daaraan toe was. Dat voorstel kwam op dat moment te vroeg. Sharon zat nog volop in haar revalidatie en had andere dingen aan haar hoofd. Toen ze aangaf dat ze hem toch graag wilde zien, hebben we dat aan Perspectief Herstelbemiddeling, een organisatie die slachtoffers en daders bij elkaar brengt, laten weten. We hebben eerst een gesprek gehad met een bemiddelaar. We vertelden haar waarom we de veroorzaker graag wilden zien. Zij sprak vervolgens ook met hem. Uiteindelijk hebben we afgesproken op een neutrale plek."

### Dood vogeltje

Sharon: "Ik was daar heel zenuwachtig voor en had geen idee wat ik moest verwachten. Toen we aankwamen, was hij er al met zijn

vrouw en de bemiddelaar. Toen hij me een hand gaf, voelde ik dat ook hij nerveus was. Ik zou beginnen met vertellen, maar ineens begon ik te huilen. Het was heel emotioneel om hem te zien. Hij had het er duidelijk ook moeilijk mee. Het moet ook vreemd voor hem zijn geweest. Hij had mij op straat zien liggen als 'dood' vogeltje. Daarna is hij in shock geraakt. Nu zag hij wie ik eigenlijk was en hoorde hij hoe mijn leven eruitzag. Steeds benadrukte hij dat hij me écht niet had gezien en het zo erg vond." Dana was onder de indruk van het gesprek: "Het was verhelderend om zijn kant van het verhaal te horen. Zo hadden wij in een vroeg stadium van de politie gehoord dat hij ons niet wilde ontmoeten, omdat hij bang was dat we kwaad zouden zijn en aan zijn deur zouden komen. Mede daarom werd ik destijds boos om zijn brief. Dat bleek helemaal niet zo te zijn. Hij was erg met ons begaan en wilde juist wél contact. Hij vertelde dat hij zelf jonge kinderen had en direct aan hen had moeten denken toen hij Sharon had aangereden. In het gesprek probeerde ik zijn schuldgevoel weg te nemen door te zeggen dat zo iets iedereen

kan overkomen, dat hij door moest gaan met zijn leven." Sharon is blij dat ze het ruim anderhalf uur durende gesprek heeft gehad. "Het was voor mij een goede manier om het af te sluiten. Ik raad iedereen die met een ongeluk te maken krijgt aan dit te doen. Maar alleen als je er aan toe bent." Dana en Sharon zochten ook de omstanders op, die zich over Sharon ontfermden met een deken en een kussen toen ze op straat lag. "Hen wilden we graag bedanken. Het gaf troost dat zij op dat moment bij haar waren en voor haar zorgden", vertelt Dana.

### Anderen helpen

Inmiddels is het ongeluk ruim vijf jaar geleden. Als Dana foto's van Sharon voor en na het ongeluk vergelijkt, ziet ze dat ze is veranderd. "Haar gezichtsuitdrukking is na het ongeluk anders. Het is moeilijk te omschrijven waar dat in zit. Sharon lijkt wat minder zorgeloos." "Dat komt misschien ook wel omdat ik ouder en wijzer ben geworden", lacht Sharon. "Maar ja, het ongeval zal altijd deel van mijn leven blijven, iets waarmee ik moet leren omgaan. Ik werk nu nog als tandartsassistente, maar ga na de zomer een opleiding voor counselor doen. Daarmee kan ik aan de slag als psychosociaal hulpverlener. Zo kan ik mijn ervaring betekenis geven. Ik wil andere mensen helpen." ♥

**MEER WETEN?**  
Kijk op [www.perspectief-herstelbemiddeling.nl](http://www.perspectief-herstelbemiddeling.nl).

TEKST: MARCOES DE MOOR; FOTO'S: MARCOELEN VOLMER; VISAGIE: WILMA SCHOLTE